ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄- Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 779	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (Πράξ. 6,1-7) 29 Ἀπριλίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἁμαρτία τοῦ γογγυσμοῦ

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους»
(Πράξ. 6,1)

Ὁ ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων εἶνε μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὸ βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων. Μέσα στὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ δῆτε τὴν ἱστορία τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἀλλ' ὅπως στὸν ἥλιο ὑπάρχουν σκοτεινὲς κηλῖδες, ἔτσι καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, ποὺ εἶνε πρότυπα ἀρετῆς, εἶχαν καὶ τὶς κηλῖδες τους, τὰ ἐλαττώματά τους. Ἕνα τέτοιο ἐλάττωμα μᾶς φανερώνει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Τί μᾶς λέει;

* * *

Ἐνῷ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἦταν ὅλοι ἀγαπημένοι, ξαφνικὰ μεταξύ τους ἀκούστηκε παράπονο, *«γογγυσμός»* (Πράξ. 6,1). Γιατί; Παραπονέθηκαν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη (οἱ *«Ἑλληνισταί»*) πρὸς τοὺς ντόπιους, ὅτι οἱ ντόπιοι δὲν προσέχουν τοὺς ξένους. Κάτι παρόμοιο, δηλαδή, μ' αὐτὸ ποὺ παρουσιάστηκε καὶ στὴν πατρίδα μας ὅταν ἦρθαν οἱ πρόσφυγες, οἱ ντόπιοι νὰ μὴν τοὺς κοιτάζουν ὅπως κοιτάζουν τὸν ἑαυτό τους. Κάτι τέτοιο συνέβη καὶ τότε. Καὶ ξεσηκώθηκαν οἱ ξένοι ἐναντίον τῶν ντόπιων. *«Ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους»* (ἔ.ἀ.).

Ἄκουσαν τὸ γογγυσμὸ αὐτὸ οἱ ἀπόστολοι καὶ δὲν ἔκλεισαν τ' αὐτιά τους. Δὲν εἶπαν, Ἄσ' τους νὰ φωνάζουν· θὰ φωνάξουν θὰ φωνάξουν, θὰ σταματήσουν. Ἦταν κοντὰ στὴν καρδιὰ τοῦ λαοῦ. Ἔδωσαν προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ παράπονο καὶ ἀμέσως ἔλαβαν μέτρα, γιὰ νὰ σταματήσῃ ὁ γογγυσμός.

Ποιά μέτρα ἔλαβαν; Τοὺς εἶπαν, νὰ ἐκλέξουν ἑπτὰ ἄνδρες. Νὰ ἐκλέξουν μόνοι τους· διότι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ἡ ἀρίστη δημοκρατία. Δὲν διάλεξαν οἱ ἀπόστολοι κατὰ τὴν κρίσι τους, ἀλλὰ εἶπαν· Διαλέξτε σεῖς, ἀδέλφια, ἑπτὰ ἀνθρώπους, ποὺ θὰ τοὺς βάλουμε νὰ ἐπιστατοῦν στὰ συσσίτια, νὰ φροντίζουν νὰ παίρνῃ καθένας τὴν ἀνάλογο μερίδα. Καὶ διάλεξε ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἑπτὰ ἄνδρες, τοὺς διακόνους, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτος ἦτο ὁ ἅγιος Στέφανος ποὺ ἔγινε καὶ πρωτομάρτυς. Ἔτσι ὁ γογγυσμὸς ἔπαυσε.

Ἀλλ' ἐὰν ὑπῆρχε γογγυσμὸς τότε ποὺ διοικοῦσαν οἱ ἀπόστολοι, τότε ποὺ ὑπῆρχε Πνεῦμα ἅγιο, τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀγάπη, ἔ, τώρα στὸν αἰῶνα μας μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί γογγυσμὸς ἀκούγεται; Θὰ σᾶς δώσω μερικὲς εἰκόνες τοῦ σημερινοῦ γογγυσμοῦ.

Ὑπάρχει γογγυσμὸς δίκαιος καὶ γογγυσμὸς ἄδικος, παράπονα δίκαια καὶ παράπονα ἄδικα. **Γογγυσμὸς δίκαιος** εἶνε π.χ. νὰ δουλεύῃ ὁ ἐργάτης ὅλη μέρα, νὰ ἱδρώνῃ, καὶ τὸ βράδι νὰ πηγαίνῃ στὸ ταμεῖο τοῦ ἐργοστασίου γιὰ νὰ πληρωθῇ, καὶ νὰ τοῦ δίνουν σχεδὸν τίποτε, ἢ νὰ τοῦ λένε, Πέρασε αὔριο καὶ μεθαύριο..., ἢ νὰ μὴν τὸν πληρώνουν, κι αὐτὸς νὰ μὴ μπορῇ νὰ ζήσῃ τὴν οἰκογένειά του. Γογγύζει τότε ὁ ἐργάτης. Καὶ ὁ γογγυσμός του, λέει ἡ ἁγία Γραφή, φθάνει στ' αὐτιὰ τοῦ Θεοῦ, *«εἰς τὰ ὦτα Κυρίου σαβαὼθ»*, καὶ γίνεται φωτιὰ ποὺ θὰ κάψῃ τὸν ἐργοδότη (βλ. Ἰακ. 5,4).

Ὥστε ὑπάρχουν παράπονα δίκαια. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ παράπονα ἄδικα, γογγυσμοὶ ἄδικοι. Αὐτοὺς τοὺς γογγυσμοὺς ἀπαγορεύει τὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι τοὺς δικαίους. Θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικοὺς **ἄδικους γογγυσμούς**.

Τὸν βλέπεις; Φτωχαδάκι εἶνε, πατέρας εἶνε. Δουλεύει ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδι. Τσιγάρο δὲν καπνίζει, ταβέρνα καὶ κινηματογράφο

δὲν πάει. Ἀγαπάει τὰ παιδιά του. Κουβαλητὴς ἄριστος. Καὶ τὸ ροῦχο καὶ τὰ παπούτσια καὶ τὰ φάρμακα καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται τὸ σπίτι, γίνεται θυσία γιὰ ὅλους. Νομίζετε ὅτι τὰ παιδιά του μένουν εὐχαριστημένα; Ὢ χρόνια παλιά, ποὺ τὰ παιδιὰ γυρνοῦσαν ξυπόλητα καὶ τρώγανε μιὰ ἐλιὰ καὶ λίγη μπομπότα, καὶ φιλοῦσαν κάθε βράδι τὸ χέρι ποὺ τοὺς τὰ ἔδινε καὶ λέγανε, Πατέρα σ' εὐχαριστοῦμε...! Τώρα τὰ τρέφεις μὲ μπισκότα σοκολάτες κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀγαθά, καὶ γογγύζουν· καὶ δὲν ἔχουν τίποτα καλὸ νὰ ποῦνε παρὰ μόνο σὲ φαρμακώνουν μὲ λόγια πικρά, ἂν δὲν τοὺς ἔχῃς τὸ φαγητὸ τῆς ἀρεσκείας τους, ἢ ἀκόμα μπορεῖ νὰ σοῦ ποῦν καὶ Γιατί μᾶς γέννησες...

Γογγύζουν τὰ κακομαθημένα παιδιά. Γογγύζουν ἀκόμη οἱ ἄμυαλες γυναῖκες. Γογγύζουν κατὰ τῶν τιμίων ἀντρῶν τους. Ὁ ἄντρας τους δὲν εἶνε κανένας ἀδιάφορος. Εἶνε στοργικός, ἔχει τὴ γυναῖκα του ψηλά, τὴν ἀγαπάει. Τὴν κοιτάει στὰ μάτια, ἕτοιμος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία της. Καὶ ὅμως, ἂν κάποτε δὲν τῆς κάνῃ ἕνα μικρὸ θέλημα, τότε αὐτὴ λησμονεῖ τὰ 999, ποὺ ἔκανε γι' αὐτήν, καὶ θυμᾶται τὸ 1, καὶ τοῦ κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο. Μὲ τὴ μουρμούρα της δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ τὸ σπίτι γίνεται κόλασι.

Ὅπως πάλι ὑπάρχει καὶ τυραννικὸς ἄντρας, ποὺ γογγύζει ἐναντίον τῆς τιμίας γυναικός του. Ἡ γυναίκα του δὲν εἶνε ἀπ' αὐτὲς τὶς σουσουράδες ποὺ τρέχουν δεξιὰ κι ἀριστερά. Ἔχει μέσα της Χριστό. Αὐτὸς κοιμᾶται, κι αὐτὴ ξυπνάει τὴ νύχτα καὶ σὰν ἄγγελος προσεύχεται γι' αὐτὸν στὰ γόνατα. Καὶ ὅμως αὐτὸς γογγύζει γιὰ μιὰ ἐλαχίστη λεπτομέρεια. Δὲν τό 'χει τίποτε νὰ τῆς πῇ σκληρὰ λόγια καὶ νὰ τὴ φαρμακώσῃ. Πρέπει νὰ πεθάνῃ ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα, γιὰ νὰ μάθῃ ὁ ἄντρας αὐτὸς τί θησαυρὸ ἔχασε· καὶ πρέπει νὰ πεθάνῃ ὁ καλὸς ὁ ἄντρας, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἡ διεστραμμένη γυναίκα ποιό θησαυρὸ ἔχασε.

Μὴ γογγύζετε λοιπόν, παιδιά, ἐναντίον τῶν φιλοστόργων γονέων σας. Μὴ γογγύζετε, γυναῖκες, κατὰ τῶν φιλοστόργων ἀντρῶν σας. Καὶ μὴ γογγύζετε, ἄντρες, κατὰ τῶν ἁγίων γυναικῶν σας.

Ἀλλὰ ὁ γογγυσμὸς ἀρχίζει ἀπὸ μικρὸ ποταμάκι καὶ αὐξάνεται καὶ γίνεται ποταμὸς τεράστιος. Γογγύζουμε πιὰ ὄχι κατὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας ποὺ μᾶς γέννησε, ὄχι κατὰ τῶν δασκάλων μας ποὺ μᾶς ἐμόρφωσαν, ὄχι κατὰ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἀρχιερέων μας, ἀλλὰ γογγύζουμε – ἐναντίον τίνος; Ἐναντίον τοῦ Θεοῦ! Ὢ γενεὰ ἀχάριστος... Νὰ γογγύζω κατὰ τοῦ πατέρα μου, κάπως ὑποφέρεται· γιατὶ δὲν εἶνε ἅγιος. Νὰ γογγύζω κατὰ τοῦ παππού μου, κατὰ τοῦ δασκάλου μου, κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ μου, κατὰ τοῦ παπᾶ...· ἄνθρωποι εἶνε. Ἀλλὰ νὰ γογγύζω ἐναντίον τοῦ Θεοῦ; Ὢ πλέον! Θέλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὰ ἔχουν ὅλα εὔκολα στὸν κόσμο αὐτόν. Ἅμα στὸ σπίτι παρουσιαστῇ ἀρρώστια, δὲν ἀκοῦς ἕνα «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Ἅμα ἀρρωστήσῃ τὸ παιδί, ἅμα συμβῇ κάποιο δυστύχημα, τότε γογγυσμὸς μεγάλος ἀκούγεται. Γογγύζουν μέσα στὴν καρδιά τους, γογγύζουν κι ἀπ' ἔξω. Καὶ φθάνουν μέχρι τὸ σημεῖο καὶ τὸ Θεὸ ἀκόμα νὰ βλαστημήσουν ἢ νὰ καταραστοῦνε τὴ μέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκαν.

Ὅπως *«ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ...ἐγένετο γογγυσμός»*, ἔτσι καὶ στὶς ἡμέρες μας γίνεται μεγάλος γογγυσμός. Κανένας δὲ' μένει εὐχαριστημένος. Τώρα γιατί δὲ' μένουμε εὐχαριστημένοι, δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἀλλὰ εἶστε ἀρκετὰ ἔξυπνοι καὶ τὸ καταλαβαίνετε.

* * *

Ἕνα θέλω νὰ τονίσω καὶ τελειώνω. Δὲν εἶνε μικρὰ ἁμαρτία ὁ γογγυσμός. Ἐγὼ δὲν ἐξομολογῶ, γιατὶ δὲν ὑπάρχει μετάνοια. «Δὲν ἔχω τίποτε, παππούλη», σοῦ λέει καὶ γελάει· «δὲ' σκότωσα, δὲν ἔκλεψα· εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος». Ἀλλὰ ὁ γογγυσμός, ἡ μεμψιμοιρία, ἡ γκρίνια σου δὲν εἶνε ἁμαρτία; Καὶ εἶνε μικρὰ ἁμαρτία; Ἀνοῖξτε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, γιὰ νὰ δῆτε τί ἔπαθαν οἱ γογγυσταὶ Ἰουδαῖοι.

Ὁ Θεὸς τοὺς ἔρριχνε στὴν ἔρημο μάννα, ἄνοιγε τὰ βράχια καὶ τοὺς ἐπότιζε μὲ νεράκι, καὶ μὲ νεφέλη τοὺς σκέπαζε. Κι αὐτοὶ ἐγόγγυζαν μέρα - νύχτα. Ἐγόγγυζαν κατὰ τοῦ Μωϋσέως, ἐγόγγυζαν κατὰ τοῦ Ἀαρών, ἐγόγγυζαν κατὰ τῶν ἀρχηγῶν τους (βλ. Ἔξ. 16,6-7· 17,3· Ἀριθμ. 14,27· 16,11). Ἀλλὰ διαβάστε νὰ δῆτε τί ἔγινε. Ἐκείνη τὴν ὥρα ποὺ ἐγόγγυζαν ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τοὺς ρούφηξε· τοὺς ἔθαψε μέσα στὰ σπλάχνα της (βλ. Ἀριθμ. 16,32). Αὐτὰ λέει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη.

Λοιπόν, ποιό εἶνε τὸ συμπέρασμα; Δὲ' σᾶς τὸ λέω. Ἅμα ψάξετε τὴν Καινὴ Διαθήκη, θὰ τὸ βρῆτε. Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν εἶνε ἐγγύς. Καὶ οἱ ἄνθρωποι —διαβάστε τὴ Γραφὴ νὰ δῆτε— , ἀντὶ νὰ μετανοοῦν γιὰ τὰ κακὰ ποὺ θὰ τοὺς βρίσκουν, θὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, ἂς φοβηθοῦμε τὸ γογγυσμό, τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἁμάρτημα. Ἀντὶ νὰ γογγύζουμε, ἂς δοξάζουμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ ἄπειρο ἔλεός του, γιὰ νὰ γίνῃ ἵλεως τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις σὲ ναὸ τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἔτος 1985. Καταγραφὴ καὶ αὐντμήσεις 29-4-2001.